

да докажатъ, че славянскитѣ народѣ още въ V-то столѣтие с билъ раздѣленъ на множество племена, че тие племена сж биле вече отчасти чужди между себѣ си и че черковно-славянскитѣ или старо-българскитѣ езикъ, съ своята богата литература, са е появилъ пзвреме да сблжи изново разсѣсанните части (гл. „Очеркъ Исторіи Писмен. у Славянъ“ отъ Мацневски, стр. 8). Това е вѣрно. Първата черковна литература са е появила въ IX-ятъ вѣкъ. Тая литература въ онова време или, да кажеме по-правилно, за онова време е била твърде богата. Разбира са, че „като била обогатена, говори В. Григоровичъ, не само съ преводи, но и съ оригинални съчинения, тя заедно съ свѣщенното съдържание, е могла, както са предвидѣло, да съхрани до най-новите покодѣния твърде богатъ и твърде разнообразенъ славянски езикъ. Но различни събития, които измѣниле б и т о в и т е (родственните) отношения на славяните и влиянието на времето сж станале причина, щото езикътъ на тая литература малко-помалко да изгуби своето древно знамѣнование, защото сѣки народъ, до когото доходице свѣщенните книги, го измѣнѣвалъ и опростѣвалъ по сплата на своето нарѣчие“. И сичкото това, по думите на тоя писателъ, е происходило не безсжзнателно. Българо-славянскитѣ книги сж биле измѣнени отъ другите славянски племена, — по-напредъ отъ русите, а послѣ отъ сърбете, — именно за това, защото историческите обстоятелства сж отдалечиле още повече славянскитѣ нарѣчия и защото между писателите не сж сжществовале вече никакви взаимни сношения. Че това измѣнение са е извршило не безсжзнателно, а съ намѣренне, свидѣтельствува принципката въ „Сбор-